

Колектив Національного педагогічного університету імені Михайла Драгоманова глибоко сумує з приводу тяжкої втрати — передчасної смерті доктора філософських наук, професора, Заслуженого працівника освіти України, завідувача кафедри російської мови, директора Інституту іноземної філології Володимира Івановича Гончарова.

Пішла з життя добропорядна, чесна, щира і чуйна людина, яскрава особистість, принциповий, відомий науковець, який присвятив своє життя розбудові педагогічної освіти та вихованню молоді. Він надихав колег власними ідеями та спрямовував усі сили на їх втілення.

Народився Володимир Іванович 18 березня 1952 року в селі Слободка Ветковського району Гомельської області, що на Білорусі.

У 1977 році В. І. Гончаров закінчив філологічний факультет КДПІ імені М. Горького і залишився працювати асистентом кафедри російської мови. У 1979 році вступив до аспірантури при кафедрі російської мови КДПІ імені М. Горького і через 3 роки захистив кандидатську дисертацію. У 1983 році Володимир Іванович був запрошений на посаду заступника декана філологічного факультету, а з 1986 року очолив його. З 1997 року, після поділу філологічного факультету, В. І. Гончаров обійняв посаду декана факультету іноземної філології, а з 2005 року — директора Інституту іноземної філології.

Творче об'єднання «СОБОР»

Уособлення світлої людяності

Ця втрата, як грім серед ясного неба. Він жив ідеями, планами, перспективами. З ним у сотень, якщо не тисяч людей, були пов'язані завтрашні досягнення й успіхи. Він акумулював проекти, стимулював можливості. Він вийшов з університету, попрощавшись до завтра, як завжди зі своєю відкритою, широкою, приязною посмішкою на обличчі. А виявилось — назавжди. Тромб. І дорогою додому його нестало.

Неймовірно. Важко. У розпачі студенти. Шокovanі колеги. Бо був професор Гончаров не звичайним керівником. Він був для свого колективу захисною стіною, стрімким трампліном, другом і батьком, наставником і ретельним продовжувачем добрих великих накреслень своїх попередників.

Ось наче вчора, на початку 2014-го визнали Володимира Івановича Гончарова читачі "Освіти" за сподвижництво в організації розробки навчальних посібників з іноземних мов для підготовки вступників до магістратури "Кращим освітянином року", лауреатом відзнаки "Засвіти вогонь". А в цьому році — знову. Ось вручали йому диплом лауреата. Вже за новаторство у реформуванні закладу підготовки вчителя іноземної мови для сучасної школи. І якщо традиційно про претендентів на високе громадянське визнання надходить кілька листів, то про Володимира Івановича писали десятки хвилюючих освідчень. Його любили, якщо не сказати — обожнювали.

Очолюваний ним у Драгоманівському університеті Інститут іноземної філології — сучасний науково-навчальний осередок

аналіз освітніх та соціально-виробничих потреб у спеціалістах, яких готує Інститут іноземної філології, свідчить про те, що вони користуються надзвичайним попитом на ринку праці, і не тільки у сфері освіти. Але, по-справжньому вибуховою стала на той час ідея Володимира Гончарова і російську, в ряду інших іноземних для України мов, вивчати у новоствореному Інституті. Значенням російської на той час, як не рідко ще й досі, недруги нашої держави і п'ята колона нещадно спекулювали. Апологети "русского мира" піддали нещадній обструкції саме поняття: російська в Україні іноземна. Час підтвердив правоту Гончарова. Але тоді від провокацій

і утисків Володимира Івановича ставатимемо цивілізованішими, зберегли між собою зворушливі

тодичних розробок, статей, рецензій з актуальних проблем сучасного мовознавства. За свою багаторічну громадську та педагогічну діяльність В. І. Гончаров нагороджений багатьма почесними відзнаками.

До останньої секунди життя Володимир Іванович залишався істинним справжнім патріотом своєї альма матер, обожнював студентів, поважав і цінував колеґ, був серцем, душею свого Інституту. Його незаперечний авторитет завжди служив і слугуватиме нам яскравим прикладом. Університет втратив талановитого вченого, доброго друга і порадника, чудового організатора освіти.

Схиляємо голови в скорботі разом із рідними, близькими, колеґами, однокумцями і висловлюємо найщиріші слова співчуття родині Володимира Івановича. Поділяємо Ваше горе, сумуємо разом з Вами, підтримуємо в годину скорботи.

Світла пам'ять про Володимира Івановича Гончарова назавжди залишиться в наших серцях.

**В. Андрущенко,
А. Андівський, Б. Андрусишин,
Р. Вернидуб, І. Горбачук,
А. Кудін, В. Лавриненко,
О. Падалка, Г. Торбін,
В. Вашкович, А. Висоцький,
І. Дробот, О. Реєнт, С. Цибін,
І. Овчиннікова, С. Зайченко,
колектив студентів і викладачів
НПУ імені М. П. Драгоманова**

не лише освітні і соціокультурні потреби, а й забезпечує багатокультурний міжнародний діалог. Сьогодні це конкурентоспроможний навчальний підрозділ у ринковій сфері надання освітніх послуг, лідер у галузі підготовки викладачів іноземних мов, зарубіжної літератури та перекладачів. Тут забезпечують формування освіченої, гармонійно розвиненої особистості, здатної до постійного оновлення набутих знань, професійної мобільності та швидкої адаптації до змін. А Гончаров — фундатор цього знакового підрозділу.

Це саме за його ініціативи майже двадцять років тому філологічний факультет, деканом якого він працював, було реформовано у два. Рівнозначні, але спрямовані на розв'язання різних навчально-виховних стратегій. За його ідеєю — українська мова і література у незалежній державі мала отримати повноцінну навчальну структуру з відповідною насамперед аурою, а вже відтак — кафедрами, науковими центрами, дослідними лабораторіями. Іноземні мови, значення яких отримувало у суспільстві синонім відкритості, свободи, доступності, зняряддя для людини будь-якого фаху у реалізації своїх професійних можливостей — вимагало іншої організації навчального процесу. Тобто нової структури академічних груп, нового розподілу педнавантаження, нового змісту тандему "викладач-студент", потужного насичення сучасними засобами навчання, застосування мультимедійних технологій.

Його підтримали і задумане вдалося. Сьогодні маркетинговий

національність цієї видатний українець — білорус.

Він наголошував:

— Україна в Європі є настільки великою і за площею, і за населенням, що ми мусимо бути активними дійовими особами в міжнародних відносинах і міждержавних процесах. Новий етап нашого становлення великою мірою залежатиме від можливості найширших кіл майбутніх науковців, бізнесменів, політиків, митців вільно, без перекладачів, спілкуватися зі світом. Безпосередній діалог колеґ та й, якщо хочете, діалог опонентів розв'яже десятки застарілих питань і проблем. А як прислужиться прогресу вміння вільно читати закордонні видання, спеціальну літературу! Для цього ми маємо забезпечити українську школу достатньою кількістю сучасних вчителів англійської та інших іноземних мов. Вчителів, які б надавали практичні навички дітям і молоді, які б вивільнили наших громадян від необхідності шукати сторонню допомогу, посередника у реалізації на міжнародному рівні своїх талантів і здібностей.

Номенклатура спеціальностей, фахівців з яких готують нині в Інституті іноземної філології, за переконанням Володимира Гончарова, зніме мовне питання при працевлаштуванні громадян України у будь-якому куточку світу.

Якось Володимира Івановича запитали чи не криється у нашому майбутньому поліглотстві небезпека для "не міжнародних" мов. І він, щиро та мрійливо посміхаючись, запевнив: "Всесвіт мов квітватиме у всесвіті взаємовизнання, поваги й любові. Адже, пізнаючи мови, ми

слово у сприйнятті Володимира Гончарова як людини. Якось запитала його: а що вплинуло на формування вашого характеру?

- Мені пощастило з часом. Я прийшов у цей світ в пору змін. Відчув на собі як людина може впливати і покращувати обставини, стосунки, взаємини, умови. Мені пощастило з моєю малою батьківщиною. Крилиця, джерела... Вони стали чистими символами Білорусі. Вони ідентифікують Білорусь у світі, відрізняють її народ безпосередністю, відкритістю, щирістю і справжньою глибиною почуттів. Уся моя рідня — це люди, що випромінюють доброту, що трудяться для інших і отримують від цього насолоду. Серед них завжди почувася себе у безпеці, захищеним, оточеним турботою і добротою.

Вишукана відкритість та інтелігентність Володимира Івановича, планетарна філософічність поглядів, рафінована співчутливість і порядність давала привід сприймати його за потомком якоїсь іменитої професорської родини. А насправді, — виняток, лише привід підтвердити правило — талант народу невичерпний. І обдарованість народу найбагатша. Бо і цього людинолюбця, гуманітарія, мислителя виховали двоє простих білоруських селян — Іван Данилович та Євдокія Платонівна Гончарови у мальовничій Слобідці серед буйних лісів аж за Гомелем. І нагородили свого синочка найвизначнішими рисами білоруської ментальності — м'якістю, безхитрістю та щирістю, великою повагою до старших, до родини.

Його батьки, і він цим дуже пишався, — до глибокої старості

страшне горе втрати сина Євдокія Платонівна зустрічає вже без своєї вірної половинки. Генетично талант істинного кохання успадкував від них і Володимир. Ще другокурсником закохався у свою однокласницю Наташу Демченко. Зрозумів, що не будуть одне без одного... І кружляло студентське весілля, як келих ніжності, сумління, чистоти. Вони його таким несли донині. Бо стали закохані відмінники-однокласники ще й відмінними батьками своєї чарівної донечки Тетянки. А тепер вже і відмінними дідусем і бабусею своїх трьох талановитих онуків. Володимир Іванович спілкуючись із ними, і зі своїми студентами виявляв яскраву сучасність, спрямовував, і водночас, прислухався. Мріяв, уявляв як разом з новим поколінням будуватиме щасливу Україну.

Молодь продовжить його справу і його проекти. А у плеяді організаторів української вищої школи, які вписали до її стратегії не просто власне бачення, а й важливі напрямки, — назавжди залишиться ім'я Володимира Івановича Гончарова — талановитого педагога, самобутнього вченого, сучасного керівника. Він з середовища філологів — фахівців зі слов'янських, романських, германських мов створив наукову школу, яка ефективно впливатиме на освіченість майбутніх поколінь нашої незалежної держави.

**Ольга
КОНОВАЛЕНКО,**

головний редактор
тижневика "Освіта"